

## ZPRÁVY.

**České knize právnické.** Ke konci měsíce března byl pořádán po republice »Týden české knihy«. I my právníci měli bychom si vzpomenouti významu, čím kniha je právě n a š e m u stavu. Bylo by chybou mysliti jen na knihu zasvěcenou beletrii, nýbrž je právě nutno si připamatovati, že kulturu celou tvoří jak kniha zábavná, tak i kniha vědecká, odborná. A jestliže mají vedle knihy jiná zaměstnání své přístroje, kružidla, rýsovadla, mikroskopy, dalekohledy, aparáty experimentální, jež takřka každou hodinu se zdokonalují, my právníci máme jen a pouze svou knihu, k n i h u o d b o r n o u. Jsme proto chudší, je proto snad naše věda nižší než ostatní vědy neb techniky? Jistě nikoliv. V tomto bodě máme druhy ve filosofech. Nám je kniha celým světem a víme, jaký zvláštní pocit klidu se v nás rozhostí, stojíme-li před takovou dokonalou knihovnou juristickou a jakou naopak v nás vzbudí bolest, že knihovna naše, knihovna právnická je neúplná. Žel, že těch bolestí je mnoho. Neboť do převratu česká kniha právnická byla Popelkou a český právník musil se vždy a všude utíkat ke knize psané cizím jazykem. Teprve naším osvobozením státním osamostatnili jsme se i v literatuře právnické.

Osm let je příliš krátká doba, než by bylo možno vytvořiti úplnou, soběstačnou literaturu odbornou, jež by plně nahradila cizí produkci. Mnoho dobrého bylo vykonáno na tomto poli, ale také řada brázd není dosud ani dooraná, ani vůbec načata. »Novinu třeba hluboko orati« a pracovati po léta úsilovně a namáhavě. Nestačí síly jedincovy, je nutno spojiti se ke společné práci. Každý musí přiložit ruku k dílu. Věnujte trochu svého zájmu odborné knize právnické! Pohleďte na referentské rubriky v našem časopise, co knih vychází dobře, poctivě zpracovaných a ptejte se sama sebe, zda aspoň zlomku z nich si řádně povšimnete. Zpráva obětavého referenta, jenž nesobecky upozorňuje své kolegy v povolání na knižní novinky, upozorní Vás na knihu, vezměte ji do ruky, bude Vás zajímat. Věnujte se své časopisecké literatuře, sledujte své odborné listy a máte-li co hodnotného, popřejte ze své zkušenosti i jiným svým kolegům. Poznáte záhy, že Vás tato práce bude těšit a nejen prohloubí Vaše zkušenosti, nýbrž i zpříjemní Vaši denní praxi.

Ča.

**Prof. Dr. Albert Milota** narozený dňa 8./IV. 1877, je už druhým päťdesátnikom našej fakulty; a bars sa habilitoval na universite Komenského teprve v r. 1922, tým viac vystupuje jeho plodná vedecká i administratívna činnosť vykonaná behom týchto niekoľko rokov jeho profesorovania. Už ako praktický právnik venoval sa celkom záslužnej činnosti buditeľskej a vedeckej, jehož prednou ozdobou bol celý riad vedecky významných článkov a spisov. Po prevratu bol menovaný ministerským tajomníkom ministerstva spravodlnosti, kde na prvom mieste jeho pričinením boly vydané prvé väzacie preklady trestného zákona a trestného poriadku uhorského a kde sa súčasťnil vypracovania mnohých zákonov, menovite zákona o podmienočnom odsúdeníu a zá-

kona na ochranu republiky, ktoré pozdėjšie, ako profesor vydal opatrené podrobným a jasným výkladom jednotlivých ustanovení. Na začiatku v roku 1922 habilitoval sa na právnickej fakulte univ. Komenského, kde bol téhož roku menovaný riadnym profesorom práva trestného a trestného poriadku, v r. 1924—1925 bol dekanom a nasledujúceho roku prodekanom. Jako všetci profesori tunajšej fakulty má prof. Milota lví podiel na vybudovaní a obohacení právnickej fakulty, medzi nimiž vybudovanie ústavu práva trestného a ústavu kriminologickeho nebolo úkolom najsnadnejším.

Čo sa jeho vedeckej činnosti týče, prejavuje sa tato v celej riade spisov a článkov uverejnených v rôznych časopisoch pre kriminalne-politickú vedu a v poslednej dobe v časopise »Společnosti pro trestní právo« ktorého je prof. Milota hlavným redaktorom, a je to menovite jeho péro, jež dôkladne probiera aktuálne otázky vyvolane stále stúpajúcim významnou hesla »boj proti zločinnosti« hlavne odstránením onech sociálnych a spoločenských činiteľov, ktoré zločinnosť zapríčiňujú a podporuju. V tejto myšlienke charakterisuje sa cela jeho vedecká činnosť, ktoru uplatňuje vo svojich vedeckých prácich a hlavne pri budovaní noveho čl. trestného zákona v komisii min. spravodlnosti pro reformu trestného práva již členom. Všetky práce a diela prof. Miloty vynikaju systematičnosťí prísnou logikou, v nichž vysvetľuje i ty nejsložitejší otázky právní jasno a srozumitelno a kde v každom vývodu je videl muže s praxí i theorii dokonale obeznámeného.

Pri prednáškach tak i do jeho výkladov zákonu vkláda prof. Milota každej myšlenke potrebnou a náležitou životnosť a obraznosť, vyhýbajúc sa pri tom všetkej príliš učenej šroubovanosti, suchosti a nezáživných a scholastických kontroversii, čímž študujícím pojmutie látky veľa usnadňuje, ale i dokonale zasvecuje; pre svoje kolegiálne vystupovanie těší sa prof. Milota, ako učitel a vódea všeobecnej óblube u všetkých s ktorými dojde vo styk, ať už úradne či súkromně. Velká účast na jeho prednáškách, seminárních a kriminologických cvičeních, sú toho najlepším dokladom.

Prajeme preto našemu milemu prof. Milotovi aby, dočkav sa tejto pätdesiatky pri svojej plodnej činnosti, poskytol nám možnost, abysme so stejne vrelými pocitmi, oslaviti mohli tiež jeho sedemdesiatku.

—tp—

**Zemřel profesor Heveroch!** Dojde-li k zúžení prostoru mezi la-  
vicemi a katedrou profesorovou, stává se to zřídka mezi profesorem a posluchačem různých fakult a případy takovéto pak dosvědčují, že nejen téma, nýbrž i přednášející sám dovedl vzbuditi ve svých posluchačích opravdový interes. A přece případy takové se vyskytají. Profesor Heveroch nedávno zesnulý byl nejen znamenitým profesorem psychiatrie medikům, nýbrž byl učitelem celých generací právnických. Dovedl vzbuditi svým poutavým a při tom nenuceným výkladem zájem i u těch, jimž se často nedostávalo vůbec základů medicinských i psychologických. »Zopakujeme si něco ze středoškolské psychologie! Tak, co pak to jsou představy« atd. počínaly výklady Heverochovy, zatím co předváděl pacienty a dával je vyslychat posluchači, jež zásadně tituloval před chorými »doktory«, pozdvihuje tak také trochu beztoho pokleslé sebevědomí vyšetřovatelovo, jenž se strachoval, aby vše správně vyzkoumal. A profesor rád si zažertoval. Nebylo divu, že leckterí z posluchačů dbali, aby se nedostali za stůl vyšetřovat, ale co nevěděl vyšetřující, to pomáhal profesor, a otázkami a rozmluvou s pacientem vyzvídal se úchyľky v duševním stavu chorého. »Jak se jmenujete, kolik je vám let, kde jste se narodil, jaké je vaše zaměstnání, jste svoboděn, ženat, jste voják, proč jste sem přišel« a na poslední otázku se obyčejně navázala někdy rychlá, jindy ostýchavá odpověď chorého, jež vysvětlila celou duševní jeho tragedii. Profesor vedl pak rozbor choroby, pomáhal, kde diagnósa právnickova byla nesprávná, nezabíhaje nikdy do klinických detailů, ale zato objasňuje pečlivě, čeho si právník má především všimati. Respektoval stále a stále se opakující poklesky nezkušených juristů s vlídným úsměvem